



Kocour se rozeběhl před kočárem.
Cestou míjel obrovský lán.
„Komu patří to pole?“ ptal se ženců.
„Čaroději Čárymáryfukovi. Přebývá
na zámku... támhle na vrchu.“
Odpovídali svorně a ukazovali
do dálky. „Poslouchejte a dobře si
zapamatujte, co vám povím,“ řekl

kocour. „Za chvíli pojede kolem
sám král. Až se zeptá, čím je toto
pole, povězte mu, že pana hraběte
z Nemanic.“ A opravdu, brzy u ženců
přibrzdil kočár a král se zeptal, kdo
vlastní ten velký lán. „Pan hrabě
z Nemanic“, odpovídali rolníci přesně
tak, jak jim kocour přikázal.



K večeru dorazil královský průvod na místo. Kocour už jim šel v ústrety, otevřel vrata a zavolal: „Nejjasnější králi a půvabná princezno, srdečně vás vítám na sídle mého pána, hraběte z Nemanic.“ Vladař vystoupil z kočáru a spatřil zámek stokrát krásnější a přepychovější

než ten jeho. A protože se princezna cestou do Petra zamilovala až po uši, brzy je odvázel kočár na slavnou svatbu. Když král zemřel, stal se Petr jeho nástupcem. A kocour? Nasadil si paruku, brýle, oblékl dlouhý plášť a stal se hlavním a nejdůležitějším rádcem celého království.